

LBRIS

We know
books

FILIP PRICOP

**MARCEL ȘI
PRIETENII SĂI**

EDITURA CARTEX

niciun fel de mâncare. Deși unele mâncăruri nu-i plac deloc, este încântat să le mănânce. Spre exemplu: icre negre, fructe de mare, melci de grădină.

SP7 (Spiritul Plajei) – personaj episodic. Ecologist, hipiot, cam leneș, dar dispus să lucreze pentru binele lumii și pentru sănătatea universului. Îi plac toate preparatele care au o legătură cu marea, dar nu ar mânca defel mămăligă și n-ar bea nici mort cacao cu lapte.

SP8 (Spiritul Primăverii) – personaj episodic. Vesel, deschis, disponibil, adoră legumele crude și refuză orice preparat la grătar.

SP9 (Spiritul Prieteniei 9) și **SP10** (Spiritul Prieteniei 10) – personaje episodice. Par gemeni, sunt înalți de 50 cm, au ochii aurii, mănâncă numai prăjituri în formă de inimă și refuză conservele spunând că sunt de obicei folosite în războaie.

Zimbrul – personaj episodic. E vecinul de palier, nu mănâncă, dar e mâncat, cel puțin parțial.

CUPRINS

Capitolul I	5
Capitolul II	17
Capitolul III	22
Capitolul IV	27
Capitolul V	31
Capitolul VI	33
Capitolul VII	40
Capitolul VIII	45
Capitolul IX	49
Capitolul X	59
Capitolul XI	64
Capitolul XII	69
Capitolul XIII	74
Capitolul XIV	78
Capitolul XV	81
Lexiconul personajelor	85

Concepția grafică a copertei: Mădălina Pricop

Redactor: Lucian Pricop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRICOP, FILIP

Marcel și prietenii săi / Filip Pricop. – București: Cartex, 2022

ISBN 978-606-9604-47-2

821.135.1-1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- O.P. 4, C.P. 184, București

I

Ceea ce o să vă spun eu n-a fost odată ca niciodată, dar eu o să vă povestesc totuși. Marcel și Bucur erau doi băieței cam naivi, iar Marcela și Bucura erau două fetițe deșteptuțe. Marcel s-a întâlnit cu Marcela și Bucur s-a întâlnit cu Bucura.

N-am apucat încă să vă descriu înfățișarea acestor personaje; în fine, n-o să pot face o prezentare ca la carte, doar așa, în linii generale.

Pe vremuri, Marcel era un băiețel de vârsta ta, iar Bucur era un omuleț care era ceva mai mare decât Marcel, dar nu mult mai mare, numai cu câteva zile sau ore, nu știu exact și nici nu are mare importanță. Ce este sigur e că Bucur era ceva mai altfel decât Marcel și avea o mustață foarte lungă. Sigur avea mustață prea devreme și avea și o sabie de lemn cu care se plimba pe stradă și-i amenința pe oameni cu sabia, uneori, chiar îi atingea pe umăr sau chiar pe cap și deseori le dădea cam tare pentru că era nebun. O paranteză: dacă ești sau te crezi nebun să nu faci vreodată ca Bucur! Pentru că, odată, lui Bucur i s-a întâmplat ca atunci când

i-a dat cuiva în cap, sabia să ricoșeze în propriul cap. Pentru că omul vizat de sabia lui Bucur avea un cap elastic. Era chel. Nici asta să nu încerci vreodată. Nici acasă și nici în parc sau pe stradă.

De ce făcea Bucur această chestie? Se credea cavaler și îi vedea pe ceilalți drept dușmani. Dar Marcel era un om normal, în afară de faptul că mânca uneori ciocuri de găină. Nici asta să nu îți pui vreodată în farfurie sau să alergi găinile prin curte ca să le tratezi cu violență.

Pentru Marcela am o întâmplare care să o definească. Marcela, când era mică, a trăit următoarea experiență: profesorii i-au chemat pe părinții Marceli la școală și profesorul le-a zis părinților. De fapt, era directorul școlii cel care s-a adresat astfel mamei Marceli:

- Doamnă, fiica dumneavoastră e cu totul și cu totul specială. Nu știe nici cât fac 1 plus 1. Ia zi, Marcela, cât fac?

Marcela a răspuns:

- 3.

Iar mama a zis:

- Nu puneți întrebarea corectă. Cât înseamnă o bere plus încă o bere?

Iar Marcela a răspuns:

- Două beri.

- Vedeți, domnule director? Marcela, cât fac 4 beri plus 4 beri?

Iar Marcela a răspuns:

- 8 beri.

- Marcela, cât fac 1.000 împărțit la 1.000.000 plus o bere?

Iar Marcela a răspuns:

- 1,001.

Iar directorul a spus:

- Wow, fiica dumneavoastră e un geniu!

- Nu, doar că e bețivă.

Am uitat să îți spun: Marcela e om și a avut câți ani ai și tu. Mai mult sau mai puțin.

Să îți povestesc și despre Bucura. Ea a fost o fetiță, de câțiva ani, puțini, foarte puțini. Care băga toate lucrurile în gură. Odată i-a lins și piciorul zimbrului care era vecinul lor de palier. Așa cunoștea ea lumea. Nu-i așa că e un mod interesant de a cunoaște lumea? Îți recomand să nu fii asemenea Bucurei. Numele acesta vine de la faptul că părinții ei erau bucuroși tot timpul și au crezut că, astfel, numind-o Bucura, va fi și ea mereu cu zâmbetul pe buze. Iar părinții ei se numeau Costela și Costelul.

Acum îți voi spune povestea pe bune. Într-o zi, Marcel și Marcela s-au întâlnit și, de la început,

de când s-au văzut, s-au iubit și s-au hotărât să se căsătorească. Cam în același timp, Bucur și Bucura s-au cunoscut. Bucur avea pe atunci 100 de ani, iar Bucura 20 de ani. Nu trebuie să te miri de diferențele astea. Vin din faptul că fiecare avea un fel al lui de a măsura timpul. Spre exemplu, Bucura nu mai lingea toate lucrurile, ci le mânca; ajunsese la următorul nivel ceea ce însemna 80 de ani, pe calculul standard.

Iar zimbrul, vecinul lor atât de apropiat, rămăsese din această cauză cu un singur picior. Deci, Bucura a mâncat trei picioare. Nu scriu că avea patru picioare, că asta se înțelege de la sine. Nu-l deranja pe zimbru că avea un singur picior pentru că mergea în piruete, iar Bucur era în scaun cu rotile pentru că avusese un accident la baie. Din toaletă ieșise o caracatiță care dorea să-l mănânce, dar doctorii și polițiștii l-au salvat. Nu se știe cum au venit sau când au venit, dar se știe că au venit.

Într-o zi s-au întâlnit toți: Marcela și Marcel s-au cunoscut pentru prima dată cu Bucura și Bucur. S-au întâlnit în parcul din apropierea casei sau blocului unde locuiești tu. Marcela și Marcel locuiau într-o casă mare. Cam de o sută unu ori mai mare decât suprafața casei sau a apartamentului tău. Într-o cameră era un cinematograf,

în altă cameră era aparatul de pop-corn pentru cinema, într-o altă cameră era colecția de 1435 de inele ale Marcellei, iar multe dintre ele erau de aur și aveau drept pietre diamante. Pentru că Marcela asculta manele. Acum o să-ți spun cum s-a întâmplat să știe tot cartierul ei că ascultă manele.

Directorul școlii i-a chemat pe părinții Marcellei la școală și i-a zis mamei:

- Doamnă, copilul dumneavoastră are o memorie foarte proastă. Am repetat toată ziua o poezie și acum nu o mai știe. „Moartea s-a suit pe casa noastră...” Marcela, spune în continuare...

- Vecinul nostru este fum... zice Marcela.

Iar mama spune:

- Nu puneți întrebarea corect. Așa se pune întrebarea: „Toate diamantele...” Marcela, continuă:

- Le cumpăr pentru tineeee..., zice Marcela.

La care, directorul spune:

- Wow, deci fiica dumneavoastră are o memorie foarte bună.

- A... nu, doar că-i manelistă.

Revenind la arhitectura și designul de interior ale casei lui Marcel. O altă cameră era destinată colecției de trofee ale lui Marcel. Toate din aur. Nu că el ar fi câștigat multe campionate,

doar că dorea să se dea mare și și-a cumpărat acele trofee de la un magazin specializat în vânzarea de astfel de lucruri. Doar pe unul îl câștigase pe bune. E adevărat că era de locul II, de fapt, III, adică Trofeul Prostiei. Dar nu obținuse locul I pentru că Bucura era cea care fusese campioana și Bucur pe locul al II-lea, iar Marcel, pe locul III, știi deja.

Aveau o curte mare, foarte mare, în care era o piscină cam cât apartamentul celui mai bun prieten al tău sau cât casa lui; iar piscina asta era plină de raci cu clești mari și ascuțiți și mai erau și turbați și, desigur, mai era și un rechin, într-o altă piscină învecinată cu asta, o piscină un pic mai mare. Acest rechin fusese adus pentru că Marcela și Marcel doreau să se joace de-a pirații. Aceeași explicație și pentru piscina cu raci. Se jucau așa: unul avea o sabie, celălalt era dușmanul și-l înțepa cu vârful sabiei până ce-l împingea în piscina cu rechin sau în cea cu raci turbați.

Of, am uitat să-ți spun: și rechinul suferea de oarece turbare. Visul lui era să ajungă în cealaltă piscină și să mănânce toți racii de acolo. Odată era cât pe ce să se întâmpale, dar când a deschis botul să-i înghită, racii l-au prins de limbă

cu cleștii lor, iar rechinul a stat trei luni și mai bine în spital cu limba în ghips.

Cât despre dormitoarele lor, trebuie adăugat că nu erau prea comode, pentru că, în loc de puf, în perne se aflau bani. Bancnote de 100 lire sterline. Nu știu de unde obsesia asta pentru lire sterline și n-am apucat să-i întreb; dacă ar fi fost după mine erau evident dolărei. Așadar, nu dolari, ci dolărei, că așa îmi place mie să zic. Iar pe pereți erau niște rafturi. Acești oameni chiar erau obsedați. Pe toate rafturile erau teancuri de lire sterline de 100. Până și rafturile se mirau că aveau pe ele astfel de decorațiuni. Când a fost ziua lui Marcel, a scris pe niște lire sterline *La Mulți Ani!* Acești oameni se pare că aveau o preocupare pentru lire sterline. Dacă ar fi fost după mine, aș fi făcut chestia asta nu pe lire, ci pe dolărei. Eu nu sunt obsedat ca ei.

Dormitorul Marcellei era de zece ori mai mare decât al lui Marcel, dar era gol. Doar un pat și atât. Marcela zicea că economisește spațiu, dar se pare că economisea mult prea mult spațiu.

Și desigur, Marcela e un om normal. Ea nu avea pernele cu lire sterline, avea pernele umplute cu dolărei. Sigur, ciudată și ea că alesese bancnotele de 100 de dolari, pentru că-l iubea pe

Benjamin Franklin. Iar, înainte să-l cunoască pe Marcel, avusese o bancnotă de 100 de dolari drept iubit. Pentru că-i plăcea și încă îl mai iubește pe Benjamin Franklin. Îl admira pentru că era corpolent și mânca din burta lui. Pe când se întâmpla chestia cu burta, Marcela avea 12 ani, iar la 20 de ani a realizat că e prea scârbos, dar deja Benjamin Franklin era prea slab.

Iar Bucur și Bucura aveau o casă de 10 ori mai mică decât casa sau apartamentul tău. Dar, e drept, și ei aveau o piscină, dar o piscină de copii și nu aveau altceva decât două dormitoare: dormitorul lui Bucur și dormitorul Bucurei. Să știi că aveau o casă atât de mică pentru că tot ce aveau era făcut din aur și din diamante. Cam asta era casa celor doi, dar atunci când s-au întâlnit cei patru au făcut schimb pentru o săptămâna pentru că le-a plăcut mai mult casa celorlalți.

Pe drum, Marcel, s-a întâlnit cu un om pe care-l chema Bilă. Și Bilă i-a făcut cu mâna și i-a spus chiar:

– Bună!

Iar Marcel s-a dus la el și i-a zis:

– Făceai înspre mine cu mâna și mi-ai zis mie „bună“!?

Iar Bilă i-a răspuns:

– Desigur. Vezi pe altcineva în jur?

– Dar cum te cheamă? Întreabă Marcel.

Iar Bilă răspunde că-l cheamă Bilă și-i spune lui Marcel:

– Dar cum te cheamă pe tine?

– Prenumele meu este Marcel.

– Dar numele? Întreabă Bilă.

– Boerescu, răspunde Marcel. Dar, Bilă, care e numele tău de familie?

– Al meu e Pătrată. Ai vrea, dragă Marcel, să ne stabilim un salut secret?

– Desigur, Bilă Pătrată, răspunde Marcel.

Despre salutul lor secret vei afla în volumul următor, dacă pe atunci vei avea deja 12 ani împliniți sau dacă vei fura cartea din biblioteca fratelui sau a surorii tale mai mari.

În drum spre casa lui Bucura și a lui Bucur, prietenii lor, Marcel și Marcela, l-au luat și pe Bilă. Tare încântați au fost de casa cu totul și cu totul de aur. Dar ei s-au hotărât atunci să-i depășească în bogăție, așa că au complotat astfel încât să le distrugă casa. Au folosit dinamită. A rămas WC-ul în picioare, singurul nedistrus de atacul lor terorist cu dinamită. Dar, asta e de bine, nu-i așa? Pentru că, Marcel avea nevoie urgentă la baie. Din păcate, era o grămadă de oameni în jurul aceluia